

Anul XVIII, Nr. 468
9 noiembrie 2025

Duminica a XXIV-a după Cincizecime
- Învierea fiicei lui Iair -

Parohia Vovidenia
Galați

-buletin duhovnicesc bilunar-

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

Icoana și Apostolul *Intrării în Biserică a Maicii Domnului*

2025 - „Anul omagial al
centenarului Patriarhiei
Române” și „Anul
comemorativ al duhovnicilor
și mărturisitorilor ortodocși
români din secolul al XX-lea”

„Fraților, adevărat este că și cel dintâi (Așezământ) avea orânduiele pentru slujba dumnezeiască și un altar pământesc, căci s-a pregătit cortul mărturiei. În el se aflau, mai întâi, sfeșnicul și masa și pâinile punerii înainte; partea aceasta se numește Sfânta. Apoi, după catapeteasma a doua, era cortul numit Sfânta Sfințelor, având altarul tămâierii de aur și chivotul așezământului ferecat peste tot cu aur, în care era năstrupa de aur, care avea mana, era toiagul lui Aaron ce odrăslise și tablele Legii. Deasupra chivotului erau heruvimii slavei, care umbreau altarul împăcării; despre acestea nu putem acum să vorbim cu de-amănuntul. Astfel fiind întocmite aceste încăperi, preoții intrau totdeauna în cortul cel dintâi, săvârșind slujbele dumnezeiești; în cel de-al doilea însă, numai arhiereul, o dată pe an, și nu fără de sânge, pe care îl aducea pentru sine însuși și pentru greșelile poporului“.

(Evrei IX, 1-7)

CATEDRALA INIMII

„În viață sunt evenimente fericite pe care le vei trăi o singură dată. Unicitatea lor nu lasă o senzație de melancolie, din contră, plenitudinea este cea care le clădește interior în inimile celor care le-au trăit. În partea elementelor unicat la nivel de popor regăsim și existența unei Catedrale Naționale. Un neam nu poate avea două Catedrale naționale, ci doar una singură. Iar istoria unui popor ajunge să se împartă în două odată cu construirea ei: între cei care au visat la ea, dar nu au ajuns să o vadă înainte de trecerea lor la cele veșnice și cei care o văd și se bucură în fiecare zi de prezența ei.

Visul construirii unei Catedrale Naționale nu putea să apară în inimile unor oameni dezbinați sufletește sau risipiți de vitregia timpurilor. Nu este deloc întâmplător că și proiectul Catedralei noastre Naționale a început să își facă apariția în mințile și inimile românilor abia după încheierea Războiului de Independență (1877-1878) și proclamarea Regatului României (1881). Încheierea unui ciclu al dezrobirii propunea deschiderea unui orizont vast al dezvoltării economice, sociale, politice și religioase din care nu putea lipsi un edificiu al spiritualității române, care să aducă atât bucuria unității, cât și împlinirea unui act al recunoștinței față de jertfa eroilor neamului nostru. Însă, deși mari literați precum poetul național Mihai Eminescu și scriitorul Ioan Slavici sau lideri iscusiți precum regele Carol I au militat fervent pentru construirea unui astfel de edificiu spiritual, totuși voia lui Dumnezeu a fost alta. Așa cum se întâmplă în repetate rânduri, euforia de început lasă loc unei tergiversări care nu aduce rezultatul scontat, ci doar o lentă erodare a oricărui impuls benefic.

Nu a durat mult nici revirimentul apărut în vremea regelui Ferdinand I și a Mitropolitului primat, ulterior prim Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Miron Cristea, care a vorbit despre inițiativa construirii „Catedralei Mântuirii Neamului” - denumire inițială înlocuită ulterior de cea de Catedrală Națională - sensul acestei „mântuirii a neamului” fiind acela de izbăvire providențială din încercările și vitregiile prin care trecuse poporul român ajuns, între timp, la reușita deosebită a Marii Uniri din 1918. Din păcate, tensiunile sociale și, ulterior, izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, urmate de instaurarea regimului comunist ateu, au alungat departe de conștiința socială și națională orice gând de a clădi o Catedrală Națională.

Însă ceea ce nu au reușit generațiile trecute pentru că încă nu venise timpul, nu pentru că le lipseau voința sau resursele pentru a izbândi, Dumnezeu a clădit în timp de doar 15 ani la plinirea vremii (2010-2025). Au fost 15 ani din care încercările nu au lipsit - de la crize economice și politice până la întristătoarea perioadă a pandemiei. Însă lucrurile cu adevărat mari se clădesc cu trudă și sudoare și se păstrează prin râvnă și statornicie.

O Catedrală Națională constituie un edificiu bisericesc unic pentru fiecare popor creștin în parte. Până la momentul construirii propriei noastre Catedrale Naționale, eram singura națiune majoritar ortodoxă lipsită de un astfel de ansamblu bisericesc esențial. Astăzi, ne putem

aminti de cuvintele nemuritoare ale unui scriitor iscusit, Ioan Slavici, care afirma în anul 1924: „Minune prea de tot mare n-ar fi dacă trebuie să treacă fie măcar ș-i numai o sută de ani pentru ca să se poată începe zidirea unei Catedrale în București - dacă mai e să se facă un asemenea început...” (Ioan Slavici, „Catedrala Bucureștilor“, în: Arhitectura, 1924).

Catedrala Națională - o minune pentru care trebuie să fim recunoscători. Catedrala inimii poporului român“.

(Pr. Adrian Agachi, Ziarul *Lumina*, 2 Noiembrie 2025)

„VREI SĂ FII DESĂVÂRȘIT?“

„Canonizarea a 16 sfinți, anul acesta, de către Biserica Ortodoxă Română, la aniversarea unui secol de patriarhat, și perspectiva canonizării a 16 femei cu viață sfântă (soții de domnitori, monahii, mucenițe, mame ale unor sfinți și mărturisitoare), în 2026, în contextul Anului comemorativ al sfințelor femei din calendar, actualizează tematica modelelor creștine în societate și trimite la o reanalizare individuală a modului în care preluăm tiparul sfinților pentru a ne împlini și noi vocația sfințeniei, la care suntem cu toții chemați de Dumnezeu. Bucuria comună de a avea mai mulți rugători în cer pentru oameni este inefabilă, vibrantă pentru toată creștinătatea, și este important să-i dăm continuitate și substanță la nivel personal, să o aducem în concretul nostru cotidian, interogându-ne onest cu privire la atenția pe care o acordăm exemplelor de viață închinată lui Dumnezeu pe care ni le oferă sfinții și cum ne ducem propria misiune spirituală cu dezideratul desăvârșirii, conștienți că în desăvârșire se află menirea noastră.

Urmând repererele sfinților și într-un astfel de exercițiu intro-spectiv, îl putem cuprinde într-o singură întrebare, aparent simplă, dar de mare profunzime, cea pe care ne îndeamnă Sfântul Vasile cel Mare să ne-o punem, „Vrei să fii desăvârșit?“, și despre care spune că este „lucrul cel mai de vârf al Scripturii, restul fiind istorie, sfaturi, tactici, îndemnuri, legi“. Pare că întrebarea urmărește un răspuns și acela afirmativ, deoarece este puțin probabil ca cineva să își dorească nedesăvârșirea. Dar este mai mult decât o întrebare, este mai degrabă un imbold la luciditate, pentru că sondează în adâncimea voinței de a urma realmente modelul sfinților și ne

dezvăluie adevărata dispoziție pe care o avem pentru asumarea eforturilor continue și inerente etapelor procesului, adesea anevoios, al desprinderii de ceea ce este lumesc.

Nimic nu sabotează mai mult intenția de armonizare a vieții cu modelul sfinților decât ideea că lumea de astăzi este atât de viciată și robită păcatului, încât însuși termenul de sfințenie a devenit impropriu. O astfel de gândire încurajează abandonarea luptei înainte de a o începe, opusă practicii sfinților care, fără a fi preocupați de problematizarea vremurilor, nu doar că au intrat în bătălia despătimirii cu seninătate, ci au purtat-o victorioși până la capăt. Biruința lor este dovada că și noi putem fi învingători, urmându-le exemplul.

Și sfinții au fost mai înainte oameni cu vicii și păcate, și ne lămurește în acest sens Sfântul Antonie cel Mare: „Sfânt se numește omul curățit de patimi și de păcate. De aceea, cea mai mare izbândă a sufletului, care place lui Dumnezeu, este să nu mai fie păcat în om“. Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae spune că în sfinți contrastele suflet și trup au atins unitatea maximă, fără a se anula unul pe altul, ajungând în acest fel și la unitatea cu Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că „au lepădat afecțiunea sufletului față de trup și, prin trup, față de materie și au îmbrățișat sincer numai dorința de Dumnezeu“. Aceste elemente definitorii ale sfântului ne sintetizează foarte bine modelul celor desăvârșiți, care este întotdeauna unul călăuzitor, transformator și de mare actualitate. Canonizarea unor sfinți este cât se poate de elocventă în acest sens și un prilej de interiorizare a -încărcăturii spirituale pe care o poartă. Putem porni de la autointerogația recomandată de Sfântul Vasile cel Mare, „Vrei să fii desăvârșit?“.

(Elena Gabriela Zamora, Ziarul *Lumina*, 12 Octombrie 2025)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: str. Alex. Ioan Cuza, nr. 31, 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Preot Gabriel-Ioan PELIN: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro